

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τῆς Αἰγίνης (9η Νοεμβρίου)

Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος ἐπεμβαίνει...*

Πρὸς τὸ
᾽Ορθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικὸν
«ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ»,
Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ

Ἀγαπητοί, χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

ΚΑΤ' ἀρχὴν, θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, διὰ τὸ λίαν ἐποικοδομητικὸν καὶ παραδοσιακὸν περιοδικὸν Σας. Ἐλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ Σᾶς γράψω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἀφοῦ ἀνέγνωσα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 233 τεῦχος τοῦ Ἑμετέρου ἐγκρίτου περιοδικοῦ «Ἅγιος Κυπριανὸς» σχόλιον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀγιότητος τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Πενταπόλεως ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς πολεμικῆς κατ' Αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς ἀγιομάχου μοναχῆς Μαγδαληνῆς τῆς Κοζάνης.

Πολὺ ὀρθῶς παρατηρεῖτε, δι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ὅτι πρόκειται ὄχι ἀπλῶς περὶ ἀνθρωπίνης πλάνης, ἀλλὰ περὶ δαιμονοκαταληψίας.

Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τούτου καὶ ἀκόμη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ μεγέθους τῆς πλάνης καὶ τοῦ κινδύνου ποὺ διατρέχουν ὅσοι παρεσύρθησαν εἰς αὐτήν, παραθέτω τὸ κατωτέρω γεγονός, τοῦ ὁποίου ὑπάρχω προσωπικῶς μάρτυς.

Τὸ 1971 πλησίον τοῦ χωρίου Χαλκεῖον Κορινθίας (26 χλμ. βορειοδυτικῶς τῆς Κορίνθου εἰς τὴν Πελοπόννησον) γέρων μοναχός, ὄνό-

ματι Θεοδόσιος (εἰς τὸ ἐπίθετον Καρανάσιος), ἔκτισε μικρὸν ἰδιωτικὸν Ἑσυχαστήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διεμόρφωσε καὶ ναῦδριον πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως τοῦ ἐν Αἰγίνῃ.

Οὗτος, μὲ κόπους καὶ θυσίας, ἐξώπλισε τὸ ναῦδριον μεθ' ὄλων τῶν ἀπαραιτήτων πραγμάτων καὶ κατὰ διαστήματα ἐκαλοῦσε εἰς αὐτὸ ἱερέα, ἐκ τοῦ χωρίου Ζευγολατεῖον, διὰ νὰ λειτουργῇ.

Γύρω εἰς τὸ 1974 ὅμως ἔπεσαν εἰς χεῖρας του τὰ βλάσφημα βιβλία τῆς μοναχῆς Μαγδαληνῆς, τῶν ὁποίων συνεμερίσθη τὴν ἄποψιν κατὰ τῆς ἀγιότητος τοῦ Θαυματουργοῦ Ἁγίου τοῦ αἰῶνος μας.

Ἐν τέλει πλανηθεὶς, ἐκατηγοροῦσε μὲ ἀπαραδέκτους ἐκφράσεις τὸν λαοφιλῆ Ἅγιον, τὸν ὁποῖον καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν του – ὅπως καὶ ἐν ζωῇ – δὲν παύουν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἀληθείας νὰ συκοφαντοῦν.

Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ εἶναι ὄντως συνταρακτικόν, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον – τῇ παροτρύνσει καὶ ἠθικῇ αὐτουργίᾳ τῆς ἀγιομάχου μ. Μαγδαληνῆς – νὰ καταστρέψῃ εἰς τὰς ἐν τῷ Ναῶ εἰκόνας τοῦ Ἁγίου τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ (εἰς τὸ τέμπλον καὶ εἰς ἄλλην μεγάλην εἰκόνα ἐντὸς τοῦ ναοῦ), καλέσας ἀγιογράφον ὄπαδὸν τῆς πλάνης τῆς μ. Μαγδαληνῆς καὶ νὰ ἐπιζωγραφίσῃ ἐπ' αὐτῶν (τῶν προσώπων τῶν εἰκόνων) τὸ πρόσωπον τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (4ος μ. Χ. αἰών).

Ἐκτοτε, ἐώρταζε τὸν Ἅγιον αὐτὸν (οὗ ἡ μνήμη τὴν 11ην Ὀκτωβρίου), ἐτύπωσε καὶ διένειμε τὰς εἰκόνας μὲ τὰς ἐπιζωγραφίσεις καὶ ἐξέδωσε τήν, κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ ποιηθεῖσαν, ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (ἀντίτυπα αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς χεῖρας μου). Τὸ δὲ Ἑσυχαστήριον του μετωνόμασε εἰς «Ἱ. Ἑσυχαστήριον Ἁγίου Νεκταρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως».

Μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἐτῶν, τὸ 1978, ὁ προαναφερθεὶς μοναχός, ἔχων ὡς ἐργόχειρον τὴν παρασκευὴν θυμιάματος, μετέβη διὰ τὴν πώλησίν του, εἰς τὴν κωμόπολιν Κορωπίου Ἀττικῆς καὶ συγκεκριμένως κατηθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν γνωστοῦ εἰς αὐτὸν ἱατροῦ (κατέχω τὰ πλήρη στοιχεῖα τῶν προσώπων).

Κάτι ὅμως εἶχε προηγηθῆ ἐκεῖ τὴν προηγουμένην νύκτα. Ἡ σύζυγος τοῦ ἱατροῦ, μερικὰς ὥρας ἀφ' ὅτου εἶχαν κοιμηθῆ, ἐξύπνησε τρομαγμένη μετὰ ἀπὸ συγκλονιστικὸν ὄνειρον. Ἀφοῦ καθησυχάσθη ὑπὸ τοῦ συζύγου της, τοῦ ἀνέφερε τὴν αἰτίαν τῆς ταραχῆς. Εἶδε εἰς

τὸν ὕπνον τῆς τὸν γνωστὸν τῆς οἰκογενείας των μοναχὸν π. Θεοδόσιον, ὁ ὁποῖος ἐπορεύετο πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἄλλου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐν σχήματι μοναχοῦ. Φοροῦσε καλογερικὸν σκουῖφον καὶ ἔφερε σταυρὸν ἐπὶ τοῦ στήθους. Παρατηροῦσα αὐτὸν ἐπιμόνως, ἐπέισθη ὅτι αὐτὸ τὸ ἄλλο πρόσωπον ἦτο ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ ἐν Αἰγίνῃ, ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα ποῦ εἶχε μὲ τὴν εἰκόνα του, τὴν ὁποίαν πολλὰς φορὰς εἶχε προσκυνήσει. Ἔτσι ὅπως ἐνεφανίσθη μᾶς τὸν παρουσιάζουν καὶ αἱ φωτογραφίαι ποῦ σώζονται, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἁγίου.

Ὅταν ἐπλησίασαν τὸ ἓνα πρόσωπο τὸ ἄλλο, ἄκουσε ὅτι ἔλεγεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν μοναχὸν τὰ ἑξῆς: «Διατί παιδί μου, μοῦ συνέτριψες τὴν κεφαλὴν; Τί σοῦ ἔπταισα; Δὲν ἐφοβήθης τὸν Θεόν;». Ὁ Ἅγιος προφανῶς ἀνεφέρετο εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν εἰκόνων καὶ καλοῦσε τὸν μοναχὸν εἰς συναίσθησιν καὶ μετάνοιαν. Τὸ γεγονὸς ὁμως τῆς καταστροφῆς ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ τῶν εἰκόνων τοῦ Ἁγίου δὲν ἦτο γνωστὸν εἰς τὴν γυναῖκα ποῦ εἶδε τὸ ὄνειρον αὐτό. Οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου ἦσαν πλήρεις θλίψεως καὶ ἐλέχθησαν μὲ τρόπον ποῦ συνετάραξε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἐξύπνησεν ἔντρομος. Ὁ σύζυγός τῆς τὴν καθησύχασε καὶ συνεφώνησαν, ὅταν θὰ τοὺς ἐπεσκέπτετο ὁ π. Θεοδόσιος νὰ τοῦ ἀναφέρουν τὸ γεγονός.

Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης ὁ μοναχὸς εὐρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν των. Τοῦ ἀνέφερον τὸ τί εἶχε συμβῆ. Ἐκεῖνος, ἐθεώρησε τοῦτο (τὸ ὄνειρον) ὡς δαιμονικόν, καὶ ἤρχισε νὰ βλασφημῇ κατὰ τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, λέγων (μολύνεται καὶ ἡ γραφίς, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσωμε τὴν πλάνην), ὅτι πρόκειται διὰ αἰρετικὸν καὶ κοινὸν ἄνθρωπον ἁμαρτωλόν. Ἀκοῦον αὐτὸ τὸ ζεῦγος, τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ ὀμιλῇ, εἰδ' ἄλλως νὰ μὴ τοὺς ἐπισκεφθῇ εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ μοναχὸς Θεοδόσιος δυστυχῶς δὲν ἐσυνετίσθη, οὔτε κἂν ἐπροβληματίσθη ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό. Μάλιστα, ἐπρομηθεύετο καὶ διέθετε τὰ βιβλία τῆς ἀγιομάχου Μαγδαληνῆς.

Ἐνα μῆνα ἀργότερον συνέβη ἓνα πλέον τραγικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὄντως, ὅτι «φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» διὰ τοὺς μὴ ἀκούοντας τοῦ Προφήτου λέγοντος, «μὴ ἄπτεσθε τῶν χρηστῶν μου καὶ ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεῦσθε».

Εὐρισκόμενος ὁ π. Θεοδόσιος εἰς Ἀθήνας καὶ πορευόμενος διὰ νὰ ἐκκλησιασθῇ εἰς Ναὸν τῆς περιοχῆς Κυψέλης (καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν ὁδὸν Ἰθάκης) παρεσύρθη ὑπὸ ὀχήματος, τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν

ἰλιγγιωδῶς καὶ τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς ἐπέρασεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν μοναχὸν καὶ ἐπολτοποίησεν ἐντελῶς τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ μοναχὸς ἐκηδεύθη ἀκέφαλος – φρικτὸν θέαμα εἰς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους – καὶ ἐτάφη εἰς τὸ Ἑσυχαστήριον τοῦ Ἁγ. Μάρκου εἰς Κορωπὶ Ἀττικῆς.

Τὸ κτῆμα μὲ τὰς μικρὰς ἐγκαταστάσεις καὶ τὸ ναῦδριον ἐπωλήθη μόλις πρὸ διετίας (1988) εἰς τὸν γράφοντα. Εὐθὺς ἀπεκατεστάθη ὁ ἔορτασμός τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, ὁ ὁποῖος γίνεται ἐτησίως πανηγυρικῶς, τῇ συμμετοχῇ πολλῶν πιστῶν. Εἰς τὸ ταπεινὸν ναῦδριον ἀντεκατεστάθησαν αἱ εἰκόνες τοῦ Τέμπλου, ἐνῶ παραμένουν ἐκεῖναι ποὺ ἐπιζωγραφίθησαν, ὡς τεκμήριον καὶ μαρτυρία τῶν φοβερῶν καὶ ἐξαισιῶν θαυμάτων τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναδεικνύει τοὺς Ἁγίους Του, διὰ νὰ δοξάζωνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὄχι νὰ βλασφημῶνται.

Ἄν κρίνετε σκόπιμον καὶ ὠφέλιμον, δημοσιεύσατε εἰς τὸ ἔγκριτον περιοδικόν Σας τὴν παροῦσαν ἐπιστολήν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως βοηθήσει ἢ ἀνάγνωσις αὐτῆς τοὺς παρ' ἐλπίδα πλανημένους ἀδελφοὺς, διὰ νὰ ἐννοήσουν τὸν κίνδυνον καὶ ἀνανήψουν, ζητοῦντες συγχώρησιν ἀπὸ τὸν φιλεύσπλαγχνον Θεὸν καὶ τὸν ἀνεξίκακον Αὐτοῦ θεράποντα Ἅγιον Νεκτάριον, Ἐπίσκοπον Πενταπόλεως τὸν ἐν Αἰγίνῃ, τὸν Θαυματουργόν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2/15 Μαρτίου 1990

Μετὰ τιμῆς

Δημήτριος Ἰω. Κάτσουρας
Φοιτητῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Βελιγραδίου

(*) «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 235/Μάρτιος -Ἀπρίλιος 1990, σελ. 165-167.